

Namaste,



moc Vás zdravím do Čech se svým třetím dopisem. Tentokrát je to bez žádných radikálních změn, ale to nic nemění na tom, že se tu pořád něco děje. Nudou tady vážně netrpím. (No vlastně jen dnes, kdy mi kvůli mému hloupému kašli otcové zakázali jet do Snehalaya a nařídili nejméně jednodenní odpočinek. Ale zase mám aspoň čas napsat).

Důvodem mého kašle je nejspíš to, že se nám tu teď PŘÍŠERNĚ ochladilo. Jeden den klesly denní teploty dokonce na 25 stupňů. Bylo to neskutečné drama! Všichni se hrozně nachladili a kněží vytáhli zimní bundy. Během toho dne přijeli taky 2 sponzoři s dekami a svetry pro děti, které nic takového nevlastní. Měla jsem z toho velkou srandu do té doby, než jsem se taky nachladila. Asi už jsem se tu prostě příliš aklimatizovala. Tak teď chodím večer ve svetru i já, i když se denní teplota většinou zase drží kolem příjemných 32 stupňů. ☺

Ve Snehalaya jsme se všichni už dávno dokonale zabydleli. Děti přestaly tesknit po středisku Don Bosco a já si velmi rychle zvykla na to, jak je to pohodlné nemít internet a užívám si čas strávený jen a jen s dětmi. No dobře, kdyby to bylo vážně „jen a jen“, tak by se mi to asi velmi rychle líbit přestalo. Proto se stále dvakrát týdně vracím do Don Bosca a proto si taky snažím najít občas možnosti úniku. Těmi jsou například ranní mše svatá v nedalekém kostele nebo procházky s naším psem Rajou v době, kdy mají děti jiné hodiny. Moje procházky vzbuzují velký zájem místních obyvatel i pouličních psů, ale už jsem si tu naštěstí našla cestičky, kde je obojího minimum. Často se však stává, že některá z učitelek nepřijde (obvykle protože zaspí, nejede autobus anebo prostě slaví některý z mnoha indických svátků) a to pak musím najednou rychle zaskočit a místo procházky hustím do dětí angličtinu celé dopoledne.

Hodiny angličtiny mě baví čím dál víc. Moje ambice, kolik toho děti za rok naučím, už jsem ale trochu přehodnotila. Jeden z problémů je velmi rozdílná úroveň dětí. Některé jsou až neskutečně chytré, jiné jsou zase holt naprosto nestudijní typy. Taky počet dětí se neustále mění. Sem tam přijede nějaké nové, sem tam některé uteče. Nejhorší jsou nejrůznější svátky (kterých je v Indii asi milion). To si pak někteří rodiče vezmou děti domů a často je posléze „zapomenou“ vrátit. V Indii má všechno svůj čas, takže se to obvykle neřeší dříve než za měsíc, kdy pro něj někdo zajede. Ale toto dítě se pak v hodinách samozřejmě najednou naprosto nechytá. Proto je pro mě těžké najít míru, jak rychle jít dopředu, aby měly všichni šanci, si z hodin něco odnést. Naštěstí jsou tu ještě studijní hodiny, kdy si můžu brát děti jednotlivě a dělat s nimi právě to, co potřebují. Nejvíce se toho ale učí stejně z toho, že na ně mluvím pořád anglicky. Dost často mě z ničeho nic překvapí nějakou anglickou frází, jen si nejsem vždycky jistá, jestli skutečně chápou její smysl. ☺

15. listopadu jsme v Don Boscu slavili dětský den. Jako obvykle jsem neměla moc informací předem, tak jsem byla vážně ohromená, jak obrovská to byla akce. Kromě našich dětí, přišlo dalších skoro 1000 z okolních vesnic a nejhudších částí Hospetu. Bylo zde spoustu disciplín, a pokud je děti splnily, dostaly kupony, za které si potom mohly vybrat odměnu – tužky, balonky, hřebínky, sponky a asi největší rvačka byla o kartáčky na zuby.☺ Já byla právě při udělování odměn, což bylo hodně náročné. Jako správní Indové děti smlouvaly jak o život, posléze si začaly vzájemně rvát odměny z ruky, házet po mně falešné papírky a tvrdit, že je to kupon, předstírat šílený hysterický pláč.... Mezi nimi vypadaly všechny moje děti jako úplní andílci. Víím, že většina z nich pochází ještě z daleko horších poměrů, ale zdá se, že těch pár měsíců v Don Boscu je na nich už přecejten trošku znát.



Asi před týdnem nám přivezli jednoho nového kluka – Maveshe. Nemá rodiče, vyrůstal u strýce, který ho nutil místo školy pracovat v jeho autoservisu. Nakonec prý sám utekl a kontaktoval naši dětskou linku. Vzhledem k tomu, že neumí ani slovo anglicky, jsem na něj vychrlila těch pár kannadských frází, co umím. Ukázalo se však, že mi nerozumí. A tak jsem po 4 měsících tady zjistila, že nejsem zdaleka jediná ve středisku, kdo neumí kannadsky. Máme tu prý minimálně hned další čtyři jazyky, kterými některé z dětí mluví. Musí to pro ně být ohromně těžké mít všechny předměty v cizím jazyce, učit se šílenou kannadskou abecedu a k tomu ještě angličtinu. Navíc nikdy nechodily do školy a najednou by měly všechno dohnat za jediný rok.

Vzhledem k tomu, že venku neustále paří slunko (i když teď jen 32stupňové) a že se tak nějak pořád nemůžu zbavit pocitu, že jsem na prázdninách, se mi moc nedaří se naladit na atmosféru přicházejících Vánoc. Ve středisku jsou kromě mě křesťané jen asi 3 děti (2 z nich jsou ale právě jedny z těch, co si ještě nevzpomněly se vrátit z nějakých hinduistických! svátků ☺) a kuchařka. Ulice jsou Vánoce samozřejmě netknuté, ale i v Don Boscu je vše na hony vzdálené našemu předvánočnímu šílenství. Minulý týden jsme však s dětmi aspoň

vyráběly adventní věnec, který měl nakonec velký úspěch, i když bylo dost těžké děti přesvědčit, že se první neděli zapaluje opravdu jenom jedna svíčka. Nakonec to přece jen vzaly a večer jsem je slyšela tento zvláštní systém vysvětlovat také kuchařce. Ještě daleko větší nadšení však vzbudil adventní kalendář. Tady musím poděkovat dobrovolníkům do Zambie, kteří s tímto nápadem přišli. A protože Indie samozřejmě nesmí zůstat za Zambií, strávila jsem 30. listopadu (kdy mi Pavel Šuba o jejich kalendáři ze Zambie volal) skoro celou noc jeho přípravou. S dětmi jsme z kusu kartonu vytvořily vánoční stromek a ten jsem pak já oblepila 24 balíčky (některé dny dvojbaličky, aby nakonec vyšlo na všechny děti). Balíčky obsahují úplné drobnosti jako bonbony, nafukovací balonek, nebo gumu. Každý den se vylosuje jedno či 2 děti, které si balíček vezmou. Není to až tak nic extra, ale věděla jsem, že i tak budou mít děti radost. Jejich reakce byla ale neuvěřitelná. Všechny mě objaly, šíleně skákaly radostí a tisíckrát mi děkovaly. A tak jsem si už po sté musela uvědomit, jak jsou tyto děti naprosto neskutečně úžasné!!!! Neumím si představit, že bych kdekoliv jinde mohla najít stejně vděčné, radostné, milující a prostě skvělé děti. A i když mě často vytáčí, jsem hrozně vděčná, že tu mám právě je a jen doufám, že jim ta úžasnost vydrží i dalších 6 měsíců. ☺



Martina Švehláková